

KAS DARŲTI TUOJAU PO IŠPAŽINTIES?

/ 24 /

+išpažintis nesibaigia su kunigo pabeldimu po išrišimo. Ji dar tęsiasi ir toliau. Bet po pasikalbėjimo klausykoje, ji dar reikia tinkamai užbaigti. Kaip tas išpažinties užbaigimas ar atbaigimas turi atrodyti?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

„Še kartą tenka atvyti, kaip po išpažinties žmonės nueina prie bažnyčios pilioriaus, atsitoja ir dairosi nustebę lyg nesuprastę, kas čia su jais yra atsitikę. Susidaro įspūdis, lyg jie yra iš kažkur paleisti paukščiai ir dabar dairosi, kur čia besprukti. Pirmas, žinoma, rūpestis pamatyti, kada bus užtiestos grotelės ir reikės prie jų prieiti priimti Komuniją. Panašiai, kaip atėjus pusryčių metu, žiūri atsistoti prie stalo pavalgyti. Toliau jau žinoma kas seke: pro duris iš bažnyčios. Kas yra ne toks baukštus ir labiau mėgsta patogumą, nestoja prie pilioriaus, o pasirenka sau suolą ir į jį uždrimba, lyg iš kažkur būtų atėjęs ir bažiškai pavargęs arba būtų mirštamas ligonis. Sėdi toks irgi kažkaip kitaip, negu namie arba kiti žmonės bažnyčioje, bet taip kaip tik begali surasti sau patogesnę padėtį: persikreipęs, čiut ne gulomis ant pusės suolo, kojas ištiesęs net po kitu suolu. Ir nesuprasi ką jis galvoje ir ko čia nori. Dažniausiai atrodo, jog nieko jau nebenori apert išplėrusio sėdėjimo. Kartais matosi, jog taikstosi atlikti dar vieną nelabai malonią jam viešą ceremoniją: komuniją priimti.

Kai supranti, kur tie žmonės buvo, ką jie atliko, ne kartą būna graudu į juos žiūrėti: iki kol mes nusigyvename! Irgi po

susitaikymo su Dievu žmogus tik šitą tegali ir teturi padaryti? Aišku, jog ne tai. Foks elgesys aiškiausiai parodo, kaip labai jie jau nebevertina išpežinties ir kaip prastai jau jie ją atlieka. Iš tiesų kaip turėtų būti? Iš tiesų turėtų būti kitaip.

Jeigu mes laikome išpežintį atsivertimo sakramentu, su Dievu susitaikyma sakramentu, tai elgesys po jos turi ir parodyti. Kada ne kada, o jau po išpežinties būtina klūpėti. Net ir seniems, net ir ligoniams. Taip ir tokiems, nes prieš Dievą ir su Dievu čia niekas negali būti pastatytas pirmo vieton, kaip tik jis. Jeigu jau žmogus tikrai negalėtų, jis turėtų bent pastangų parodyti, kad nori, o negali. Čia gi nieko nėra. Taigi, būtina susikaupti. O atsiklauspus ne šiaip sau pasidairinėti, o užsiimti dalykais, kurie nuosekliai seka po išpežinties. Er pirmoje eilėje padėka Dievui. Argi nuodėmių atleidimas, išvadavimas iš pragaro yra jau toks mažas dalykas, kad už jį nebegeletume širdyje pajauti Dievui nei mežiausio dėkingumo? Juk žmonėms iki žemės lenkdamiesi dėkojame už daug menkesnius. Taigi, kaip prieš išpežintį, taip ir dabar po jos, būtina vėl pajusti dievo akivaizdoje ir paprastai jam pasakyti ačiū už taip didelę malonę. Tačiau šito negalima padaryti nei prie pilioriaus dairantis, nei į suolą sudribus. Štai padorumas reikalauja kitokios padėties. Suprantama, jog pats protinumas verčia nuodugnai peržvelgti atliktą jį darbą ir jį įvertinti: gerai jis padarytas, vidutiniškai ar gal ir netikusiai. Būtina permąstyti girdėtas prie langelio pastabas, išpejimus, patarimus. Būtina vėl panaujinti pasiryžimą būti kitokio ir būtinai vertoti nurodytas priemones ar saugotis progų į nuodėmę. Būtina visa tai ne iš reikalo, o dėl savo pečių ir laimės, pasidaryti, atlikti. Dėl to po išpežinties žmogus turi apie ką pagalvoti ir kuo užsiimti ir

netenka čia nuobodžianti. Nereikia čia ilgiausių padėkų, tuščiažodžių pašadėjimų, bet nuoširdumo ir tikrumo. Kiekvienas, kuris tikrai rūpinasi savo išganymu ir supranta, kokią svarbą jo gyvenime turi išpažintis, mokes pats sau tai atlikti ir tai daug geriau, kaip kiti maldaknygėse patarė ar davė pavyzdį. Reikia tik galvoti, reikia tik žiūrėti kaip į savo reikalą, į savo paties gyvenimo dalelę.

Prie darbų po išpažinties priklauso ir atgailos išpildymas. Dažnai manoma, jog atgailos išpildymas ir yra pats svarbiausias išpažinties tęsinys arba jos užbaigimas ir tik čia tematome savo veikimą po jos. Dėl to nueję nuo langelio tuojau pat ima prarasti: kalbėti užduotas "Sveika Marija" arba vedinamus piterius. Jeigu ta atgaila susideda tik iš trijų "Sveika Marije" ar vieno "Tėve mūsų", juos sukalbėjus, skaitoma visą išpažinties darbą beigtu ir likusį laiką leidžiama sau pašlioplinti. Iš tiesų ne taip jau turėtų būti. Atgaila svarbus dalykas ir reikėtų ją išpildyti, bet čia nėra reikalo skubintis. Pirmą jos reikia atlikti anksčiau pašlakintus dalykus: padėkoti Dievui, apmastyti. Po to jau galima atlikti atgailą. Ji gi vėl reikia atlikti tokiu laiku ir taip, kaip nuodėmkleusio yra įsakoma. Savi pakeltimui čia negalioja. Tad, jeigu nepasakyta, kad ji dabar ir tuojau pat turi būti atlikta, sakysime, prisijungiant prie jau einamųjų stacijų ar ~~xxxxxx~~ kokių nors giedamų "alų, tai nėra ko skubėti. Reikia, jog ji galimas šiandien bet kada atlikti, nors pateriana tuojau po maldų po išpažinties. Jeigu gi siūkiai nusakyte laikas ar atlikimo būdas, juo labiau nereikia tuojau pat jos griebtis, o atlikti tuo metu ir taip, kaip liepta. Jeigu nepasakyta, kad atgaila reikia atlikti klūpant, bus gerai, jeigu ji bus atlikta stovint ar net ir sėdint, bet pati

atgailos priglatis reikalauja klūpančios padėties. Mes nesuprantame nusikėtinimo patogiai atsisėdus arba, galint klūpėti, kaip fariziejui kalbėti stovant. Pokioje padėtyje ir pati atgaila pasidaro labai panaši į ano maldą: "Dėkui, kad aš ne toks, kad man davei tą ir tą..."

Kadangi atgailos sakramentu dažniausiai yra jungiamas ir Švč. Sakramento priėmimas, po padėkos po išpažinties, nepraleistina pasirengimas Komunijai. Aprastai Komunija dalinama po trumpų laikotarpių ir jei pasirengimo laikas kaip tik labai tinka tas pats laikas po išpažinties. Čia taip pat galima ir labai daug kalbėti ir labai mažą pasakyti. Kas supranta, kas jam yra Švč. Sakramentas, to mokyti nereikia, ką jis savo Dievui turi sakyti. Juk savaime jis jo laukia. Savaime jis jaučias jam pagarbą. Savaime žadina troškimą priimti. Ir visi tie dalykai jam pasidaro ne iš knygų, o iš savo širdies, kuri myli Dievą. Bėl to čia, sakau, žmogus gali ir nieko nekalbėdamas, labai daug jausti ir melstis savo sieloje, gali ir gerą maldaknygę vartodamas, nieko nepasakyti. Žodžiu, po išpažinties yra kas veikti ir tai nemažai. Įsigyvenkime mes į tas valandėles, pažuskime jų didelę rimtį, jų brangumą sau patiems, o jos atneš didelę, didelę palaimą. Amen.

1967.2.24